

Tina Kirs

BEŠTIÁR

MARENČIN PT

Tina Kirs

BEŠTIÁR

MARENČIN PT

*Venované všetkým tým, ktorí dennodenne bojujú
so skutočnými Beštiami a inými Hnusobami.*

© Tina Kirs, 2024

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2024

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

1044. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1264-5 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1265-2 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1266-9 (ePub)

Chaak

Dav potetovaných tiel pochoduje po úbočí. Sprevádza ho rytmické bubnovanie. V popredí tancuje polonahý svalovec. Poskakuje a udiera sa do prs. Nad hlavou máva groteskne vyzerajúcou bábkou. Vypúlené bielka, žabací úšklabok a zhrbené torzo nabodnuté na drevenom kole. Spomedzi všetkých bôžikov vyzerá najodpudivejšie. Jeho moc je však obrovská. Poslúcha ho dážď, voda i blesky.

„Chaak, Chaak, Chaakkk! Chaak, Chaak, Chaakkk!“ drmolí starec za ním. Zástup padá na kolená a opäť vstáva ako jeden muž. Od kamennej kaskádovitej pyramídy prešiel riadny kus cesty. Už je takmer v cieli. Onedlho naň budú dýchať lačné ústa jaskyne.

Svalovec zastane. Úctivo sa ukloní, zapichne bôžika do suchej zeme a otočí sa čelom k ostatným. Divoko zakvíli. Starec prestane s odrieka-

ním modlitby a pristúpi k nemu. Nos aj ušné laloky mu zdobia zvieracie kosti a pazúry. Na okamih sa mu zahľadí do čiernych očí a prikývne. Potom mu podá sekeru. Svalovec neváha. Skočí do davu a vytrhne z neho dieťa. Prehodí si ho cez plece. Chlapec ani nestihne zaplakať. Starec mu do úst napchá kus modrej látky a mlčky sleduje, ako obaja miznú v útrobach svätyne.

Obloha zablikoce. Ticho razom prehluší hrozivé hromobitie. Len niekoľko sekúnd po zasvišťaní sekery sa do popraskanej pôdy začnú pomaličky vpíjať prvé kvapky dažďa.

„Chaak, Chaak, Chaakkk!“ buráca vyhladovaný dav.

* * *

Hĺbka, na ktorú sú prikrátke aj slnečné lúče. Tma, ktorú okúsilo menej odvážlivcov než vstúpilo na Mesiac. Chlad a ticho, ktoré by bez problémov zluplo na jeden hlt celú Eiffelovu vežu.

Cez úzku štrbinu si razí cestu mladík v neopréne. Prediera sa bludiskom skalnatých stien.

Spoločnosť mu robí len pás svetla z čelovky. Pomaly prepletá plutvami a skúma okolie. Meter po metri. Centimeter po centimetri.

Poťuká si po ľavom zápästí. Displej na hodinkách okamžite ožije. 04:59... 04:58... 04:57... Čoskoro by sa mal začať vynárať. Inak bude musieť stráviť ďalšiu extra hodinu pod vodou, ak si netrúfne otestovať odolnosť svojich ciev.

Chvíľu ešte pláva sem a tam. Napokon sa zvrtné a začne stúpať k prvej dekompresnej zastávke. Spraví niekoľko väčších záberov a zrazí sa. V ceste nahor mu prekáža skala. Nie je však hladká ako ostatné. Vrúbky a ryhy sa na jej povrchu prepletajú. Ich trajektórie zjavne nie sú náhodné. Spájajú sa do vopred premyslených obrazcov. Dielo človeka, nie prírody.

Prepadne ho pocit vzrušenia. Roztrasie sa. Párkrát zažmurká. Viečka však otvára opatrne, akoby sa bál, že by symboly mohli začuť šuchot jeho mihalníc a jednoducho sa vypariť.

Nie. Stále sú tam.

Vystrie k nim končeky prstov a zľahka prechádza po kontúrach bájných výtvorov. Nič iné ho nezaujíma. Len jeho objav. Starobylé symboly.

Okrídlenec, jašter, oko a tamto, len o kúsok ďalej, slnko.

Tep sa mu zrýchľuje. Dýcha zhlboka. Zabudne na čas. 00:15... 00:14... 00:13...

V ušiach mu duní rytmické bubnovanie. Ignoruje ho. Nevšima si ani zvržený oblak bahna, ktorý ho už hodnú chvíľu pozoruje. Plazí sa k nemu. Vlní sa ako vretenica a jedovatým jazykom mu oblizuje chrbát.

CHŇAP!

Čelovka niekoľkokrát slabo zabliká a zmizne v tme.

* * *

„Shawn, prosím ťa, nerob to!“

„Prestaň už, preberali sme to už asi tisíckrát! Neo bol môj najlepšiu kamarát. Jednoducho musím,“ precedí otrávene.

„Musíš? A čo my?“ vyštekne a pohladí sa po vypuklom bruchu.

„Sľúbil som jej to,“ vzdychne a objíma ju.

Vytrhne sa mu z náručia a vykrikuje: „Je predsa mŕtvy! Nepomôže mu, keď tam polezieš za ním!“

„Jemu nie, ale jej áno. Pochová ho a konečne sa jej ulaví.“

„Preboha, Shawn, veď to bolo pred tromi rokmi! Stratit' syna je strašné, ale nech sa s tým už konečne zmieri, doriti! A ty by si sa mal tiež!“

„Ach, Amy,“ skryje si tvár do dlaní, „všetko je pripravené, trénovali sme na to niekoľko týždňov. Vieš, čo to pre mňa znamená... čo pre mňa Neo znamenal...“

Amy zatína zuby a prebodáva ho pohľadom.

Shawn zmení taktiku. Usmeje sa a sladko povie: „Zlatko, nič sa mi nestane. Ak sa aj niečo pokazí, bude tam Danny a kopec ďalších chalanov. Nebudem v tom predsa sám ako on...“

Ticho.

„Podarí sa to, neboj!“

Ďalšie ticho.

„Neveríš mi?“

Stále nič.

„Doriti! Vieš, že tá neznášam?!“ zamrmle napokon a strojene sa zamračí.

Shawn tento výraz veľmi dobre pozná. „Dobre, lebo aj ja teba!“ žmurkne na ňu, priskočí k nej a vášnivo ju pobožká.

Na kamennom pobreží postáva hlúčik zvedavcov. Reportérka zápasí s rozfúkanou frizúrou a v duchu si opakuje text, ktorý zakrátko vypustí do éteru. Opodiaľ sa rozcvičuje päť potápačov.

„Jenny, ideš!“ zakričí vzrušený produkčný.

Reportérka sa doširoka usmeje a spustí: „Nachádzame sa na mieste, kde more takmer pred tromi rokmi vyplavilo potápačské okuliare iba dvadsaťjedenročného Nea Ryena. Ten sa 15. septembra 2002 pred obedom vybral na prieskum neďalekej priekopy a odvtedy je nezvestný. Predpokladá sa, že jeho telo zostalo zakliesnené dole medzi skalami. Keďže na úplné dno vedie iba úzka štrbina, ponorka dokázala prehľadať len širšie okolie. Dnu sa nedostala. O vytiahnutie tela sa dnes pokúsi skúsený tím pod vedením Shawna Vida, ktorý sa ako jeden z mála dokáže ponoriť do hĺbky 330 metrov...“

Jenny rapoce ešte ďalších desať minút. Popri tom vyspovedá uplakanú pani Ryenovú aj odhodlaného Shawna, ktorí okrem iného zaspomínajú

na Neovo detstvo. Jej piskľavý hlas utíchne až vo chvíli, keď potápači zmiznú pod hladinou.

* * *

Klesajú stále nižšie. Už len vo dvojici. Ostatní vyčkávajú desiatky metrov nad nimi, rozmiestnení presne podľa plánu. Na každej dekompresnej zastávke jeden. Telá majú pospájané lanom, aby poľahky našli cestu jeden k druhému. Keďže televízny štáb im za autentické zábery prisľúbil mastnú sumičku, namiesto čeloviek im hlavy zdobia kamery. Baterky majú netradične pripnuté na pravých rukách.

Shawn má k neoprénu pripevnený ešte aj špeciálny vak, keďže pôjde najhlbšie. V duchu si dookola opakuje kroky, ktoré má podniknúť: *Prehľadám dno. Nájdem Nea. Vložím ho do vaku. Mám na to maximálne šesť minút. Vyplávam za Dannym. Ten ho prevezme. Ostanem na jeho pozícii. Telo si zvykne na nižší tlak. Skontrolujem kyslíkový regulátor, telesnú teplotu. Stúpam ďalej. Perfektne premyslené! Takže, ešte raz. Prehľadám dno. Nájdem Nea. Vložím ho do vaku...*

Z myšlienok ho vytrhne až Dannyho nešetrné šklbnutie.

Veď, dobre. Dobre, chápem! Odtiaľto už idem sám.

Danny zodvihne roztvorenú dlaň a trikrát ju zovrie v päšť a povolí.

Shawn prikývne. *Jasné, keby sa niečo posralo, zablikám.* Zodvihne oba palce a keď Danny jeho pozdrav na rozlúčku opätuje, otočí sa a klesá hlbšie do tmy.

Na dno priekopy sa dostane rýchlejšie ako predpokladal. S pátraním začína okamžite.

Mám na to maximálne šesť minút.

Prediera sa cez skalnaté bludisko. Žmúri do tmy a ostrážito prehľadáva všetko, kam prenikne svetlo baterky. Skontroluje si čas.

Už len päť minút.

Trochu ho to zneistí, no nevzdáva sa. Zrýchli a pokračuje vpred.

No tak, Neo, hra na skrývačku ti nikdy nešla. Vždy som ťa aj tak našiel.

Štyri minúty.

Už mám toho dost! Prestaň s tými somarinami a ukáž sa konečne!

Tri minúty.

Neo! Už ma vážne serieš! Mám ťa tu nechať? Naozaj? To chceš? Ty si teda pekný kamarát! Amy ma bude mať za debila. „Ja som ti to hovorila, Shawn, liezol si tam za ním úplne zbytočne. Už to konečne pochop! Je predsa mŕtvy, mŕtvy, mŕtvy!“

Dobre, tak sa maj, ty vyjeba... Aha, tak tam sa schovávaš!

Zrak mu padne na žlté kyslíkové bomby, ktoré má stále pripevnené na chrbte. Jedna z nich je zdeformovaná a zakliesnená medzi ostrými skalnatými výbežkami.

Ach, Neo, tak mali pravdu. Dusíková narkóza.

Dopláva za ním. To je zvláštne, vyzerá tak zachovalo! Bol si takmer istý, že po toľkom čase z neho budú už len ohlodané kosti. Neo však vyzerá skôr ako zachovalá egyptská múmia než vysušený kostlivec z prírodovedného kabinetu.

Dve minúty.

Musím si pohnúť!

Z puzdra na opasku vytiahne nôž a zareže sa do Neovej výstroje. Popruhy povolia takmer okamžite. Múmia sa vyslobodí a začne sa vznášať.

PUK!

Shawna zamrazí.

Nie, Neo!

Hlava sa mu oddelí od tela a klesá do tmy.

PUK! PUK!

Shawnovi praskne ventil na kyslíkovom regulátore. Spanikári. Dýcha ako o preteky. Začiatočnícka chyba. O chvíľu už cíti nevoľnosť, závrat, stráca nad sebou kontrolu. Nevie udržať balans. Do vnútorného ucha mu totiž putuje malá plynová bublina. Všetko sa točí, akoby sa lusknutím prstov teleportoval do bubna žmýkajúcej práčky. Rýchlosť odstreďovania 1 200 otáčok za minútu. Popritom sa zapletá do lana. Do toho lana, ktoré mu má pomôcť pri ceste späť. No teraz ho dusí. Prsia mu zvierajú obrovská sila. Koktail nebezpečných výparov mu prúdi priamo do pľúc.

PUK! PUK! PUK!

Svet na okamih zastane. Predtým, než ho tma úplne pohltí, je pokojný. Už sa netrepe. Nebráni sa. Je unavený. Veľmi unavený. Mal by dať Dannymu znamenie. Stačí len trikrát zablikať a ihneď by mu prišiel na pomoc. No nedokáže to. Iba tupo hľadá na lúč baterky. Ten osvetľuje

Neovu hlavu, ktorá sa vyníma na kôpke kameňov ako čerešnička na torte. Ktovie, či si Shawn uvedomuje, že to nie sú kamene, ale lebky. Sú však oveľa menšie a niektorým spomedzi štrbavých zubov vykúkajú... zdrapy modrej látky.

Uši mu zaleje rytmické bubnovanie. Ktosi v diaľke kvíli. Hlasno a zúrivo. Sprava sa k nemu plazí zvírený oblak bahna. Vypúlené bielka, žabací úškl'abok a zhrbené torzo. Už bolo na čase. Ved' ho pozoruje už hodnú chvíľu.

„Chaak, Chaak, Chaakkk!“

Hviezdna obloha

Kohút od susedov ešte spí. Za oknom na treťom poschodí sa rozlieha dvojhlasné pochrapkávanie. Potom sa to začne. Najskôr sa jej rozvíbrujú iba svaly na tvári. Zášklby putujú nižšie. Do prstov na rukách, do nôh. O minútu jej už zvíja celé telo ako počas exorcizmu.

„Už zase?“ vzdychne a masíruje si hrudník.

„Zase,“ ozve sa z druhej strany matraca. Načiahne sa k nej a zabalí ju do prikrývky.

„Prepáč,“ pošepne a obráti sa na druhý bok. O chvíľu opäť odfukuje. Adam však nie. Noci ako táto ho vždy dokážu vykoľajiť viac než jej kalendár s vyznačenými plodnými dňami.

* * *

„Idem do obchodu. Chceš niečo?“ ozve sa z chodby.

„Čože?“ odloží náradie.

„Či chceš niečo z obchodu,“ zopakuje Jenny a nakukne do miestnosti.

„Pivo, vďaka,“ žmurkne na ňu. Buchnutie vchodových dvier prehluší trieskanie. Adam zabára páčidlo do drevenej podlahy. Ďalšia parketa ide von až príliš ľahko. Zloží si ochranné okuliare a zadíva sa na nečakaný objav. Zaprášený zápisník. Sadne si na zem a otvorí ho.

Tento denník patrí
H. Jenkinsovej

1. január 1997

Včera u nás spala pesa Suxie.

Konečne prišla! Je sračne super! Mám ju saaaaak

rada. Vždy sa so mnou hrá.

Najradšej mám pexeso, lebo vždy vyhrám! Ale aj kreslenie je fajn. Teta Suxie nádherne maluje. Rax budem ako ona.

Vysoká, blond a krásna. Dnes som s ňou bola aj v kostole. Hovorí, že sa so patrí. Ako na Nový rok, tak po celý rok. S mamkou a sarkom už do kostola moc nechodíme. Ani mne sa najprv nechcelo. V selke dávali Levieho kráľa. Chvilu som plakala, že ho neuvidím, ale sasa Turie mi slúbila, že najprva pôjdeme do videopôžičovne, požičiame si kaxesu a spravíme si plnú misu maslových pukancov. Teším sa na najpru. Leví kráľ a pukance! Jupííí! Asi neraspím!

3. január 1997

Trikrát! Videla som ho trikrát! Leví kráľ je strašne super! Can you feel the love tonight! Tonight! Rax som

ho videla celého. A potom ešte
dvakrát, ale až odiaľ, ako
Timon a Pumba spievali. Lebo
prvýkrát som veľmi plakala.

- Nie preto, že som rase musela
ísť do kostola, ale preto, že
Simbaov sarko zomrel. Nechápem,
prečo bol Scar taký sražne
zlý. Teta Surie by sa mamke
nikdy nespravila. Mám ju
saaaaak rada! Dovolila mi
rjesť všetky cukance. Povedala,
že sa bude naše malé rajomstvo.
Mamka a sarko aj tak
neboli doma. Dali sme si aj
vanilkovú rrrrrlinu.

5. január 1997

- Dnes som bola konečne v škole.
Teta Surie hovorí, že lesné
prárodniny sú dlhšie než
zimné. Prečo? Ja chcem chodiť
do školy aj cez prárodniny. Aj

cez vikendy. Velmi mi už
chýbala Anna, Sophie, dokonca
aj Johnny. Anna dostala
pod sramček novú Barbie
v princernovských šarách.
Slúbila, že mi ju niekedy
pošičia aj domov. Sophie
dostala nejaké laboratórium
na pokusy, ale sa ma moc
neraujíma. Johnny si priniesol
fushalovú loptu, ale pani
učiteľka mu ju hned' robrala,
lebo ňou sriafal ostrané decká
na chodbe. Velmi sa na som
smial. Dokonca ju kopal aj do
mňa! Ale nie silno a iba do
ruky. Ani som neplakala. My
sme senzo rok nemali doma
ani len sramček. Mamka
s sarkom hovoria, že je sa
hlúposť. Že žiadny Tansa ani
Gejšisko nie je. Ale sosa Tuxie
mi vždy niečo dá a nielen na

Vianoce. Včera mi priniesla
plyšového leva. Má hrivu
úplne ako Simba! Nevieam,
prečo sú mamka s saskom saki.
A rase nie sú doma. Nudím
sa. Nemám rada, keď je sma.
Niekdedy príde sasa Suzie, ale
dnes nemôže prísť.

Adamovu pozornosť upúta zvuk blížiacich sa krokov.

„Jedno pivko pre môjho majstra,“ cupká k nemu a podáva mu orosenú plechovku.

„Vďaka, zlato.“

„Čo to tam máš?“

„Denník, našiel som ho pod podlahou. Musela ho tu zabudnúť, keď sa sťahovali.“

„Denník? Koho?“

„Nepamätáš sa, ako sa volala tá Jenkinsová, od ktorej sme kupovali byt?“

„Hmm, Suzie?“

Adam nalistuje prvú stranu.

„H. Jenkinsová. Žeby dcéra?“ spýta sa Jenny.

„Neter.“

„Aha, takže si to už aj čítal?“

„Iba kúsok, milé decko.“

Jenny to prekvapí. Žeby mu predsa len začali konečne tikať biologické hodiny?

„Hm, H. Jenkinsová. Hannah, Heather, Holly?“

„Netuším, ale zistím to. Môžeš mrknúť zmluvy k bytu?“

Vypleští na neho oči. Adam jej zamáva denníkom pred nosom. „Určite by sa potešila, keby sa jej po rokoch vrátil, nemyslíš? V zmluve bude na sto percent telefón alebo adresa jej tety.“

„Dobre, dobre, idem to pozrieť.“

„Jenny, počkaj... a kedy ideš k doktorke?“

„Budúcu stredu,“ odvrkne a zmizne za dverami.

15. marec 1997

Mamka dnes kričala do telefónu. Nechcela mi povedať na koho, ale myslím si, že na sestru Suzie. Už k nám nechodí tak často. Strašne mi chýba. Nemám sa s kým hrať. Včera s nami zase večeral